

Nr.1642/III-5/2023

C ă t r e

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În temeiul art.471 din Codul de procedură penală, vă sesizăm cu

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

vizând următoarea problemă de drept:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.223 alin.1 lit.d din Codul procedură penală, în situația în care față de inculpat este pusă în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea unei infracțiuni pentru care este cercetat în stare de libertate (primul dosar), iar ulterior, există suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune (al doilea dosar) sau pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni, măsura arestării preventive în baza art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală se poate dispune în oricare dintre cele două cauze, atât timp cât inculpatul nu este arestat preventiv în ambele dosare în baza aceluiași temei legal, doar în primul sau doar în al doilea dosar, dacă sunt întrunite și celelalte condiții legale pentru luarea măsurii preventive. ”

Problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări se referă la identificarea infracțiunii ce constituie baza factuală a propunerii de arestare

preventivă și, pe cale de consecință, identificarea dosarului în care este formulată propunerea de arestare preventivă, în situația în care față de inculpat este pusă în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea unei infracțiuni, iar, ulterior, există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune sau pregătește săvârșirea unei infracțiuni, fiind incidente dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală,.

Situația premisă a problemei de drept este circumstanțiată prin două elemente, în primul rând, că cele două infracțiuni la care face referire legiuitorul în conținutul art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală – infracțiunea pentru care a fost pusă în mișcare anterior acțiunea penală și noua infracțiune cu privire la care există suspiciunea rezonabilă că a fost săvârșită de către inculpat, sunt cercetate în dosare diferite, iar, în al doilea rând, că în dosarul inițial având ca obiect prima infracțiune săvârșită în ordine cronologică (infracțiunea pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale), inculpatul este cercetat în stare de libertate.

Jurisprudența transmisă de parchete vizează exclusiv prima ipoteză de arestare preventivă din conținutul lit.d a art.223 alin.1, referitoare la existența suspiciunii rezonabile că după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune, întrucât, numai în această ipoteză se poate pune în discuție existența unei posibile opțiuni cu privire la infracțiunea ce constituie temeiul factual al propunerii de arestare preventivă, întemeiată pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedura penală.

În cea de-a doua ipoteză de arestare preventivă din conținutul lit.d a art.223 alin.1, constând în existența unei suspiciuni rezonabile că după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa inculpatul pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni, propunerea de arestare preventivă poate fi formulată doar cu privire la infracțiunea pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, în dosarul în care este cercetată această infracțiune, deoarece o infracțiune ce încă nu a fost săvârșită nu poate constitui temei pentru luarea unei măsuri preventive.

Examenul încheierilor comunicate de parchete în contextul verificării jurisprudenței naționale, evidențiază două orientări cu privire la problema de drept pusă în discuție, relevând caracterul neunitar al acesteia :

Într-o primă **orientare jurisprudențială**, măsura arestării preventive întemeiată pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală **se dispune în primul dosar, având ca obiect prima infracțiune săvârșită în ordine cronologică** (anexele nr.1 - 18).

Încheierile care exemplifică această orientare jurisprudențială sunt de două categorii :

1. Încheieri prin care sunt soluționate propuneri de arestare preventivă întemeiate pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, **formulate în primul dosar** (anexele nr.1 - 10).

În aceste cauze, judecătorul de drepturi și libertăți se consideră legal sesizat cu propunerea de arestare preventivă formulată în primul dosar, și o admite sau o respinge în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei.

Cu o singură excepție, judecătorul de drepturi și libertăți analizează în concret elementele din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o nouă infracțiune, cu trimitere la mijloacele de probă administrate în cel de-al doilea dosar, nelimitându-se la o constatare formală că această condiție este îndeplinită prin formularea unei acuzații penale împotriva inculpatului (anexele nr.1 - 9).

Într-o singură cauză, constatarea îndeplinirii acestei condiții se realizează în raport de atribuirea calității de suspect și nu prin raportare la probele din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o nouă infracțiune (anexa nr.10).

2. Încheieri prin care sunt soluționate propuneri de arestare preventivă întemeiate pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, **formulate în al doilea dosar** (anexele nr.11-18).

În aceste cauze, judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că arestarea preventivă întemeiată pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală poate fi formulată doar în primul dosar și, pe cale de consecință, respinge propunerea de arestare preventivă atunci când este întemeiată exclusiv pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală (anexele nr.11, 12 și 16) sau reține, în cuprinsul motivării, că nu este incident cazul de arestare prevăzut de art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură

penală, atunci când propunerea de arestare preventivă este formulată și în baza acestui temei (anexele nr.13, 14, 15, 17, 18 și 19).

Argumentele invocate în motivarea acestor soluții sunt în esență deduse din modalitatea de formulare a art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, arătându-se că, legiuitorul are în vedere conduita inculpatului prin raportare la infracțiunea pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și în considerarea căreia se formulează propunerea de arestare preventivă.

Astfel, printr-o încheiere, s-a reținut că ambele teze avute în vedere de art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală au ca premisă situația în care inculpatul este deja cercetat pentru săvârșirea unei infracțiuni pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și persistă într-o atitudine antisocială, săvârșind o altă infracțiune sau efectuând acte preparatorii în acest scop. În aceste condiții, s-a apreciat că voința legiuitorului, în sensul adoptării unei soluții de sancționare a persistenței inculpatului în conduita infracțională, dar cu temei factual de declanșare a examinării situației inculpatului în dosarul în care s-a pus în mișcare inițial acțiunea penală împotriva sa, apare ca fiind evidentă. S-a mai arătat că, o interpretare contrară ar impune practic admiterea automată a propunerii de arestare preventivă, în baza art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, indiferent de natura și gravitatea concretă a infracțiunii pentru care s-a pus în mișcare inițial acțiunea penală împotriva inculpatului, fără ca judecătorul de drepturi și libertăți să examineze, efectiv, prin raportare la faptele imputate acestuia, condițiile referitoare la proporționalitatea și subsidiaritatea măsurii arestării preventive (Anexa nr.11).

În același sens este și o altă încheiere, prin care se arată că infracțiunea pentru care a fost pusă în mișcare inițial acțiunea penală este infracțiunea reper, în funcție de care se determină dacă, ulterior, există suspiciunea rezonabilă că inculpatul a mai comis o altă infracțiune intenționată sau a pregătit comiterea unei noi infracțiuni, iar această primă infracțiune constituie baza factuală a propunerii de arestare preventivă (anexa nr.12).

Argumente similare, dar cu o altă formulare, regăsim și într-o altă încheiere, prin care judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că infracțiunea în funcție de care se determină, dacă, ulterior, există suspiciunea rezonabilă că inculpatul a comis o nouă infracțiune, este cea pentru care a fost pusă în mișcare

acțiunea penală inițială, infracțiune ce constituie temeiul factual al propunerii de arestare preventivă (anexa nr.15).

Necesitatea unei interpretări restrictive, practica neunitară a instanței de control judiciar și riscul de a se proceda la luarea măsurii preventive prin raportare la orice mențiune de punere în mișcare a acțiunii penale de pe fișa de cazier judiciar a inculpatului, chiar dacă ar fi fost date soluții definitive, sunt alte argumente pe care le menționează judecătorii de drepturi și libertăți în motivarea opiniei, conform căreia, temeiul de arestare prevăzut de art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală poate fi reținut doar în cauza în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală inițial - primul dosar (anexele nr.15 și 18).

Într-o a doua orientare jurisprudențială, măsura arestării preventive întemeiată pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, se dispune în al doilea dosar având ca obiect a doua infracțiune (anexele nr.19 - 44).

În cauzele ce exemplifică această orientare jurisprudențială, judecătorul de drepturi și libertăți se consideră legal sesizat cu propunerea de arestare preventivă formulată în al doilea dosar, și o admite sau o respinge în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei.

De asemenea, în toate aceste cauze, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și cu privire la noua infracțiune ce face obiectul celui le-al doilea dosar.

Judecătorii de drepturi și libertăți investiți cu o propunere de arestare preventivă în al doilea dosar, își întemeiază soluțiile de arestare preventivă pe persistența inculpatului în conduita antisocială, cu trimitere la cronologia faptelor și la atenționarea anterioară a inculpatului, prin punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa pentru prima infracțiune (anexele nr.21 - 29 și 31- 44).

Astfel, se arată că pentru a fi incident cazul de arestare preventivă prevăzut de art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală este suficient ca, după ce anterior fusese pusă în mișcare acțiunea penală împotriva inculpatului pentru săvârșirea unei alte infracțiuni, să existe suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit cu intenție sau praeterintenție o nouă infracțiune, indiferent de natura sau gravitatea acesteia (anexa nr.35).

În două cauze, judecătorul de drepturi și libertăți a arătat că arestarea preventivă întemeiată pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală poate fi formulată **doar** în al doilea dosar, însă, această apreciere nu a produs consecințe cu privire la soluția dispusă pe fond, întrucât propunerea de arestare preventivă a fost formulată, așa cum am arătat anterior, în cel de-al doilea dosar (anexele nr.21 și 28).

În motivarea acestei opinii, s-a reținut că arestarea preventivă întemeiată pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală poate fi dispusă doar în al doilea dosar, întrucât, numai în acesta din urmă există posibilitatea verificării condiției esențiale pentru arestare - aceea dacă sunt probe care justifică presupunerea rezonabilă că s-a comis infracțiunea. În caz contrar, dacă propunerea ar fi formulată în primul dosar, cel în care este pusă în mișcare acțiunea penală pentru prima pretinsă faptă, cu motivarea că într-un alt dosar există probe privind o altă infracțiune, judecătorul investit cu propunerea nu ar putea verifica, prin examinarea nemijlocită a probațiunii, această condiție.

*

Din analiza încheierilor definitive anexate, rezultă lipsa de uniformitate a practicii naționale cu privire la problema de drept pusă în discuție.

Astfel, se observă că la nivelul unei curți de apel, arestarea preventivă întemeiată pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală se dispune în primul dosar (Anexele nr.1 - 9), în timp ce la nivelul altei curți de apel, arestarea preventivă întemeiată pe aceleași dispoziții legale se dispune în al doilea dosar (anexele nr.38 - 40).

La nivelul acestor două curți de apel, deși se pune în discuție o jurisprudență diametral opusă, nu au fost identificate soluții de respingere a propunerilor de arestare cu motivarea că trebuiau formulate în alt dosar.

De asemenea, a fost identificată jurisprudență din care rezultă că soluțiile nu sunt uniforme nici în cadrul aceleiași curți de apel, fiind identificate trei curți de apel în cadrul cărora există practică relevantă, în a se dispune arestarea preventivă întemeiată pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de

procedură penală, fie în primul, fie în al doilea dosar (Anexele nr.12 – 13 și 32 – 35, Anexele nr.14 - 15 și 19 – 24 și Anexele nr.17 – 18 și 25 - 31).

Lipsa de uniformitate cu privire la această problemă de drept produce consecințe practice deosebite în jurisprudența acestor curți de apel, deoarece au fost identificate soluții definitive prin care propunerile de arestare preventivă formulate în al doilea dosar au fost respinse (cu motivarea că propunerea trebuia formulată în primul dosar), deși există soluții definitive și în sens contrar.

*

*

*

Jurisprudența în materie a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare ori a deciziilor de speță, nu au fost identificate hotărâri judecătorești relevante, prin care să fi fost analizată problema de drept ce formează obiectul prezentului recurs în interesul legii.

Jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Nu au fost identificate hotărâri relevante.

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Nu au fost identificate decizii relevante cu privire la problema de drept analizată.

Dispozițiile legale relevante în lămurirea problemei de drept :

Codul de procedură penală. Partea Generală - Titlul V – Masuri preventive și alte măsuri procesuale, Capitolul I - Masuri preventive

Secțiunea 1 - Dispoziții generale

Art. 202 - Scopul, condițiile generale de aplicare și categoriile măsurilor preventive

(1) Măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.

(2) Nicio măsură preventivă nu poate fi dispusă, confirmată, prelungită sau menținută dacă există o cauză care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale.

(3) Orice măsură preventivă trebuie să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia.

(4) Măsurile preventive sunt :

- a) reținerea;
- b) controlul judiciar;
- c) controlul judiciar pe cauțiune;
- d) arestul la domiciliu;
- e) arestarea preventivă.

Secțiunea a 6-a - Arestarea preventivă

Art. 223 - Condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive

(1) Măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, în cursul judecății, numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre următoarele situații:

a) inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, ori a făcut pregătiri de orice natură pentru astfel de acte;

b) inculpatul încearcă să influențeze un alt participant la comiterea infracțiunii, un martor ori un expert sau să distrugă, să altereze, să ascundă ori să sustragă mijloace materiale de probă sau să determine o altă persoană să aibă un astfel de comportament;

c) inculpatul exercită presiuni asupra persoanei vătămate sau încearcă să realizeze o înțelegere frauduloasă cu aceasta;

d) există suspiciunea rezonabilă că, după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune sau pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni.

(2) Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă, din probe, rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de droguri, o infracțiune la regimul privind substanțele dopante, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, o infracțiune privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare, al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede, timbre sau de alte valori, șantaj, viol, lipsire de

libertate în mod ilegal, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

(3) Față de inculpatul care, în aceeași cauză, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecății, a mai fost arestat preventiv sau față de care s-a dispus anterior arestul la domiciliu, se poate dispune măsura arestării preventive numai dacă au intervenit temeuri noi care fac necesară privarea sa de libertate.

*

*

*

Apreciem că soluția corectă, în situația în care față de inculpat este pusă în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea unei infracțiuni pentru care este cercetat în stare de libertate (primul dosar) iar, ulterior, există suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune (al doilea dosar), este ca măsura arestării preventive întemeiate pe dispozițiile art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală să se poată dispune în oricare dintre cele două cauze, atât timp cât inculpatul nu este arestat preventiv în ambele dosare în baza aceluiași temei legal.

Cazul de arestare preventivă prevăzut de art.223 alin.1 lit.d din Codul procedură penală privește două ipoteze, și anume, săvârșirea unei alte infracțiuni și pregătirea săvârșirii unei noi infracțiuni, pentru ambele fiind prevăzută condiția ca în prealabil să fi fost pusă în mișcare acțiunea penală pentru o primă infracțiune.

Prima ipoteză, ce are în vedere că noua infracțiune cu relevanță penală a fost săvârșită în materialitatea ei, este cea cu privire la care s-a constatat existența unei jurisprudențe neunitare, deoarece, această a doua infracțiune poate fi cercetată fie în același dosar, atunci când procurorul a procedat la extinderea urmăririi penale sau a acțiunii penale, fie într-un dosar diferit (când, de exemplu, competența materială sau teritorială aparține unui alt organ de urmărire penală).

Situația premisă care corespunde cel mai bine textului de lege, este aceea că cele două infracțiuni sunt cercetate în aceeași cauză de către același organ de urmărire penală, chestiune pe care o deducem din împrejurarea că legiuitorul reține incidența acestui caz de arestare preventivă în raport de două fapte cu relevanță penală distincte, însă, nu operează cu noțiunea de cauze ori dosare, ci cu aceea de infracțiuni.

Cu toate acestea, având în vedere că cercetarea celor două infracțiuni în dosare diferite este permisă de dispozițiile procesual penale (conform art.43 alin.2 lit.a din Codul de procedură penală, reunirea cauzelor este facultativă în ipoteza concursului real de infracțiuni), temeiul de arestare poate fi invocat (și în practică este deseori invocat) și dacă infracțiunea inițială și cea săvârșită ulterior inculpării sunt cercetate în dosare diferite.

În această din urmă situație, considerăm că în lipsa unei distincții a legiuitorului, măsura arestării preventive poate fi luată în baza art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală în oricare din cele două dosare, esențial fiind ca același temei să nu stea la baza luării măsurii arestării preventive în ambele dosare.

Aceasta, deoarece, din conținutul dispoziției legale rezultă în mod explicit doar faptul că, infracțiunea pentru care a fost pusă în mișcare inițial acțiunea penală, constituie **reperul cronologic** în funcție de care se determină dacă ulterior există suspiciunea rezonabilă că inculpatul a mai comis o nouă infracțiune intenționată, nu și faptul că aceeași infracțiune constituie în mod obligatoriu temeiul factual al arestării preventive.

De asemenea, observăm că toate cele 4 cazuri de arestare preventivă prevăzute de alin.1 al art.223 din Codul de procedură penală, sunt justificate de împrejurări referitoare la persoana inculpatului, ce îl caracterizează sub aspectul pericolozității sale.

În ceea ce privește cazul de arestare preventivă reglementat de art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, necesitatea luării măsurii decurge din perseverența inculpatului care, deși este avertizat cu privire la consecințele săvârșirii unei prime infracțiuni prin punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, are în continuare o conduită neconformă și săvârșește cu intenție sau praeterintenție o altă infracțiune sau pregătește săvârșirea unei alte infracțiuni.

Prin urmare, din interpretarea sistematică a dispozițiilor art.223 alin.1 din Codul de procedură penală și față de scopul urmărit prin luarea măsurii arestării preventive în cazul prevăzut de art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, ce constă în prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni, rezultă că este lipsită de justificare obiectivă aprecierea că temeiul de arestare prevăzut de art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală ar trebui circumscris doar primului sau doar celui de-al doilea dosar, întrucât, acest temei se referă la o circumstanță a inculpatului cercetat în ambele dosare penale, persoană care denotă aceeași prezumtivă pericolozitate.

În egală măsură, observăm că acest caz de arestare preventivă este reglementat ca o situație distinctă de la regula generală prevăzută de art.223 alin.2 din Codul de procedură penală, nefiind prevăzute condiții referitoare la natura infracțiunilor sau a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru niciuna dintre cele două infracțiuni, chestiune din care rezultă că nu este justificată limitarea posibilității de a lua măsura preventivă în unul sau altul din cele două dosare.

Pe de altă parte, pentru a se dispune luarea măsurii arestării preventive în baza acestui temei, nu este suficient să se constate că cele două infracțiuni au fost săvârșite cu respectarea cronologiei avute în vedere de legiuitor, ci, este necesar să se constate și îndeplinirea condiției privind proporționalitatea măsurii cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care urmează a fi luată, și caracterul necesar al măsurii pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia. Or, astfel de aprecieri pot fi făcute distinct în primul sau în al doilea dosar. Tocmai de aceea, măsura poate fi dispusă pe acest temei și în cauza ulterioară, în care calitatea de inculpat a fost atribuită persoanei cercetate, ca urmare a săvârșirii cu intenție a unei noi infracțiuni, apreciată de procuror cu ocazia formulării propunerii, dar și de către judecător, cu ocazia luării măsurii ca fiind de o gravitate sporită.

Riscul de săvârșire de către inculpatul aflat în situația prevăzută de art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală a unei alte infracțiuni este evident, iar necesitatea înlăturării acestui risc prin luarea măsurii arestării preventive impune o reacție promptă și fermă a autorităților judiciare, reacție ce este diminuată prin limitarea posibilității de a dispune arestarea preventivă în

baza temeiului prevăzut de art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penal, la unul sau altul din cele două dosare.

Având în vedere cele expuse, urmează să constatați că această problemă de drept a primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești și, printr-o decizie obligatorie, să stabiliți modul unitar de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, conform art.474 din Codul de procedură penală, în sensul că :

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.223 alin.1 lit.d din Codul procedură penală, în situația în care față de inculpat este pusă în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea unei infracțiuni pentru care este cercetat în stare de libertate (primul dosar), iar, ulterior, există suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune (al doilea dosar), măsura arestării preventive în baza art.223 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală se poate dispune în oricare dintre cele două cauze, atât timp cât inculpatul nu este arestat preventiv în ambele dosare în baza aceluiași temei legal.”

PROCUROR GENERAL

Alex Florin FLORENȚA